

неясно се белее напреде. Става хладно. Покриваме се двамата с една черга, запущваме. Мълчим. Аз знам: в тая минута, неговите мисли, както и моите, кръстосват безредно — тук-там — наблизо — или безкрайно далеч — навсякъде, в тая нощ, из цялата тъмна земя, преплитат се със спомени, със случайни неща, с тайни желания, със съжаления, и светът изглежда още по-огромен, по-усложнен и неразбираем. Така е винаги, когато си лице срещу лице с първичните неща, и усещаш до себе си друго човешко присъствие, мълчаливо, затворено, почти враждебно, защото е отделно от тебе. Ала достатъчно е да се разчупи мълчанието, да прозвучи до тебе друг човешки глас, малко приглушен от мрака, да светне до рамото ти друга цигара, и като по чудо, изведнаж изчезва всичко извън тая минута: целият свят се прибира тук, ей в този път през заспалите хълмища, в тая тъмна каруца, която лъха на сено и на прясна ракия и води към къщата, дето чакат всичките наши малки, мили грижи... Такава е човешката душа: ненаситна — и безкрайно смирена, в едно и също време.

Затова, когато му се обаждам, той